

Μητροπολίτης Φθιώτιδος: «Το 2025 είναι μια ευκαιρία για περισσότερη αγάπη, καλοσύνη, στοργή»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στην όμορφη Αμφίκλεια, το ιστορικό Δαδί στις παρυφές του Παρνασσού και στον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου ιερούργησε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών την τελευταία Κυριακή του 2024, Κυριακή μετά την Χριστού Γέννηση, 29 Δεκεμβρίου.

Οι Ιερές Ακολουθίες μεταδόθηκαν απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών τόνισε, μεταξύ άλλων, ότι το 2025 «που έρχεται είναι μία νέα ευκαιρία για περισσότερη

αγάπη, για περισσότερη καλοσύνη, για περισσότερη στοργή, για περισσότερη ενσυναίσθηση, για περισσότερη ευαισθητοποίηση, για περισσότερο ενδιαφέρον, για περισσότερο νοιάξιμο, για περισσότερο αγώνα, για περισσότερη προσπάθεια, για περισσότερο φως στη ζωή μου, στη ζωή μας, στη ζωή όλου του κόσμου».

Αναλυτικά ο Σεβασμιώτατος ανέφερε:

«Μας αξιώνει σήμερα η αγάπη του Θεού να βρισκόμαστε στην τελευταία Κυριακή του έτους 2024, να τελέσουμε την Θεία Λειτουργία, να προσευχηθούμε, να εκφράσουμε τη λατρεία μας προς τον αληθινό Θεό και να έρθουμε σε επικοινωνία με τους Αγίους της Εκκλησίας μας, αλλά και μεταξύ μας μέσα σε αυτή την εόρτια ατμόσφαιρα των Αγίων Χριστουγέννων, στο Άγιο Δωδεκάημερο, όπως λέει η Αγία μας Εκκλησία, το οποίο όπως γνωρίζουμε περιλαμβάνει τρεις μεγάλες Δεσποτικές Εορτές, την εορτή της κατά σάρκα Γεννήσεως του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, την εορτή της Περιτομής που θα εορτάσουμε 1η Ιανουαρίου και την εορτή της Θείας Επιφανείας, της Βαπτίσεως του Κυρίου μας που θα εορτάσουμε τα Άγια Θεοφάνεια.

Και πριν από λίγες ημέρες, κατά τη Θεία Λειτουργία των Χριστουγέννων ακούσαμε στην Εγκύκλιο που αναγνώστηκε στους Ιερούς Ναούς να επικεντρώνουμε τον λόγο και το κήρυγμα της Εκκλησίας σε αυτή τη μετάβαση από το σκοτάδι και τη σκιά στο φως, στην αλήθεια, «οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ, εὔρομεν τὴν ἀλήθειαν» από το αυτόμελο εξαποστειλάριο του Ὁρθρου των Χριστουγέννων και του Ὁρθρου όλων αυτών των ημερών.

«Ἡ γέννησίς σου Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ, τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως». Πάρα πολύ σημαντική είναι αυτή η διαπίστωση, αυτή η πίστη της Εκκλησίας, αυτή η περιγραφή της πραγματικότητας και εμπειρίας της Εκκλησίας, αλλά και αυτή συγχρόνως η πρόταση και η πρόκληση. Να γεννηθεί με τον Χριστό, να γεννηθεί μέσα μας και να ανατείλει το φως το της γνώσεως.

Άραγε σε ποια γνώση αναφέρεται ο υμνογράφος της Εκκλησίας; Άραγε για ποια αλήθεια μας ομιλεί ο υμνογράφος της Εκκλησίας, όταν μας λέει από το σκοτάδι και από τη σκιά να περάσουμε στην αλήθεια; Ποιο είναι αυτό το φως της γνώσεως, το οποίο ανατέλλει ο ήλιος της δικαιοσύνης, που ενέπνευσε τους ποιητές, τους συγγραφείς τους μελοποιούς, τους υμνωδούς και υμνογράφους μέσα στην ιστορία;

Το φως της γνώσεως αυτό, δεν είναι μία γνώση εξωτερική. Δεν είναι μία γνώση επιφανειακή. Δεν είναι μία γνώση, η οποία μετριέται με τις σελίδες ενός βιογραφικού σημειώματος ή με τα διπλώματα, τα πτυχία ή τα σεμινάρια τα οποία

έχει παρακολουθήσει κάποιος άνθρωπος. Η γνώση αυτή δεν ταυτίζεται με τα μέτρα και τα προϊόντα του κτιστού αυτού κόσμου αλλά αυτή η γνώση «άνωθεν εστί». Αυτή η γνώση είναι μία βαθύτατη γνώση, ότι ο Θεός μας αγαπά και επειδή μας αγαπά, αποστέλλει τον μονογενή Του Υιό για να σώσει τον κόσμο. Αυτό το φως της γνώσεως, το οποίο ανέτειλε είναι η επιβεβαίωση η εμπειρική και απτή όλης της προσδοκίας του προ Χριστού κόσμου, που αναζητούσε και περίμενε το Μεσσία και Λυτρωτή, γι' αυτό και σήμερα εορτάζουμε και τον Δαβίδ τον Προφητάνακτα, ανάμεσα στα πρόσωπα που τιμά η Εκκλησία, γιατί υπήρξε κατ' εξοχήν πρόσωπο, το οποίο όχι απλώς εκ της γενεάς του προήλθε ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, αλλά κυρίως ο οποίος έψαλλε, προφήτευσε, αγάπησε, λάτρεψε, περίμενε τον ερχομό του Μεσσία και Λυτρωτή μέσα στον κόσμο. Το φως το της γνώσεως το αναζητούσε ο προ Χριστού κόσμος, το αναζητούσαν οι Έλληνες σοφοί, οι αρχαίοι φιλόσοφοι - σε πολλούς παλαιούς Ναούς του Βυζαντίου ιστορούνται, ζωγραφίζονται στους πρόναους, στους προνάρθηκες δηλαδή των Ναών ο Πλάτων, ο Σωκράτης, ο Αριστοτέλης, οι ποιητές, μεγάλοι σοφοί αναζητούσαν το νόημα της ζωής και την αλήθεια της ζωής και μάλιστα οι αρχαίοι ημών πρόγονοι, είχαν τόσο έντονη αναζήτηση, που πάνω στην αρχαία Πνύκα, στον Άρειο Πάγο τοποθέτησαν οι αρχαίοι φιλόσοφοι έναν βωμό, ανάμεσα, δίπλα στους άλλους βωμούς των θεών τοποθέτησαν έναν πολύ σημαντικό βωμό, στον οποίο έγραψαν «τῷ άγνώστῳ θεῷ».

Έγραψαν αυτό, το οποίο λαχταρούσαν, αυτό το οποίο είχαν τη βεβαιότητα μέσα τους ότι υπάρχει και έρχεται και πράγματι όταν ο Απόστολος Παύλος ανέβηκε πάνω στην Πνύκα στον Άρειο Πάγο τους είπε το πολύ απλό απέριττο και λιτό και συγχρόνως λυτρωτικό : «Αυτός ο άγνωστος Θεός, τον οποίο περιμένετε, αυτός ο Θεός τον οποίο οι πρόγονοί σας λαχταρούσαν να συναντήσουν, αυτός ο άγνωστος Θεός, ο Θεός της αγάπης, το πρόσωπο της αγάπης που περιμένει ο κόσμος, που βρίσκεται «ἄνωθεν ἐστί» είναι ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός. Είναι ο Εσταυρωμένος και Αναστημένος Χριστός για τον οποίον ήρθα να σας ομιλήσω, τον οποίο ήρθα να σας αποκαλύψω» και τότε όπως γνωρίζετε πολύ καλά ένας πρόκριτος Αθηναίος, αριστοκράτης πραγματικός του πνεύματος και της αρετής ο Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης, η μαθήτριά του η Δάμαρις και ολίγοι ακόμη Αθηναίοι απεδέχθησαν το κήρυγμα του Αποστόλου Παύλου και χάρη σε αυτήν την αποδοχή και σε αυτήν την κατάφαση, σήμερα η Ευρώπη είναι χριστιανική, ο κόσμος ο σύγχρονος γνωρίζει για τον Χριστό και οι πυλώνες όλων των θεσμών της σύγχρονης δυτικής και όχι μόνο δημοκρατίας βασίζονται ακριβώς πάνω στο Ευαγγέλιο του Χριστού, είναι ένας τουλάχιστον από τους μεγάλους πυλώνες τους αξιακούς, οι οποίοι στηρίζουν αυτό που λέμε ανθρωπισμός, αυτό που λέμε νεωτερικότητα, μετανεωτερικότητα και σύγχρονη δημοκρατία, ανθρώπινα δικαιώματα και ελευθερίες.

Είναι λοιπόν μεγάλη η ανατολή, η οποία ήλθε με τον ερχομό του Χριστού και αυτό το φως της γνώσεως το ίδιο και ο Ιωσήφ ο Μνήστωρ τον οποίον εορτάζουμε σήμερα, το διακόνησε ως προστάτης της Παναγίας μας αυτό ακούσαμε σήμερα που πήρε την Παναγία στην ξενιτειά του Χριστού, στην προσφυγιά του Χριστού, ο Χριστός έγινε ξένος ήδη από βρέφος γι' αυτό και ιδιαίτερα αγαπά και προστατεύει τους ξένους, ταυτίζεται με τον ξένο, τον κατατρεγμένο, με τον ξεριζωμένο, γι' αυτό και σήμερα ιδιαίτερα που δοκιμάζεται η αγάπη όλων των πολιτισμένων ανθρώπων, δοκιμάζεται μπροστά στις γενοκτονίες, που συμβαίνουν μέσα στον κόσμο, μπροστά στους άδικους πολέμους, μπροστά στη βία, στον ξεριζωμό. Κάθε παιδί που σκοτώνεται σήμερα είναι μία δολοφονία του ίδιου του Χριστού. Κάθε άνθρωπος, κάθε άμαχος, κάθε γυναίκα κάθε αδερφός μας πάνω στη γη, ο οποίος αναγκάζεται να εγκαταλείψει τις εστίες του, αναγκάζεται να εγκαταλείψει τον τόπο του, αναγκάζεται να εγκαταλείψει την γενέθλιο γη του, εικονίζει και φανερώνει τον Χριστό που εξαναγκάστηκε στη φυγή εις την Αίγυπτον.

Και ο Ιωσήφ ο Μνήστωρ έγινε το παράδειγμα για όλους εμάς του προστάτη, του κηδεμόνα. Το οφείλουμε και εμείς, αν θέλουμε να είμαστε χριστιανοί, να προστατεύουμε αυτόν που αδικείται, να προστατεύουμε αυτούς που αδικούνται, να υψώνουμε τη φωνή όχι μόνο για τα ατομικά μας δικαιώματα, γιατί αυτό λίγο πολύ

και για λόγους ακόμα εγωιστικής αυτοάμυνας λίγο πολύ συμβαίνει στο σύγχρονο κόσμο και μάλιστα αρρωστημένα με τον άκρατο δικαιωματοισμό, ο οποίος είναι η γενεσιουργός αιτία των άκρων που ανεβαίνουν δεξιά και αριστερά. Ανώτερα των δικαιωμάτων είναι τα κοινωνικά δικαιώματα και αν δεν κατανοήσουμε οι άνθρωποι ότι και η ατομική μας καταξίωση, η ατομική μας ελευθερία, η απόλαυση των ατομικών μας ελευθεριών θα είναι ανερμάτιστη δίχα των κοινωνικών ελευθεριών. Πώς μπορεί να απολαμβάνουμε την ελευθερία την προσωπική της οικονομικής αναπτύξεως αν γύρω μας υπάρχουν χιλιάδες απολυμένοι, χιλιάδες άνεργοι, αν πάρα πολλοί αδελφοί μας ζουν στα όρια της ακραίας φτώχειας. Ποια δικαιώματα μπορεί να απολαύσει μία ελίτ που έχει τα πάντα στη διάθεσή της και επειδή έχει τα πάντα στη διάθεσή της μπορεί να κηρύττει ή να φιλοσοφεί ή να ιδεολογικοποιεί τον δικαιωματοισμό της και να θέλει να τον κάνει εργαλείο επιβίωσης ή κυριαρχίας ή εξουσίας ή ανάρρηση στην εξουσία, όταν γύρω μας ακόμα και σήμερα υπάρχει τόση ανισότητα, όταν δεν έχουν όλοι οι άνθρωποι τις ίδιες ευκαιρίες ίσης πρόσβασης στην υγεία, στην παιδεία, στην ασφάλεια, στην εργασία, στην αντιμετώπιση της μεγάλης και τρίτης ηλικίας, στην προστασία των γερόντων, των γεροντισσών, των παιδιών, στην προστασία των ανθρώπων που ανήκουν στις ευπαθείς ομάδες πληθυσμού, στην προστασία των μειονοτήτων, στην προστασία των ειδικών κατηγοριών και λοιπών προσόντων ανθρώπων.

Και επίσης, αυτό το φως της γνώσεως ακριβώς ανέδειξε τον Ιάκωβο τον Αδελφόθεο, που μας τον φέρει σήμερα η Εκκλησία, τον άνθρωπο της πρακτικής αυτής αγάπης γιατί δεν μπορεί κανείς να φωτίζεται με το φως της γνώσεως και αυτή η γνώση να μην τον οδηγεί στην αγάπη. Αν μία γνώση σε οδηγεί απλώς στην αίσθηση υπεροχής ότι γνωρίζεις περισσότερα από τους άλλους, ότι είσαι πιο σοφός και μπορείς να κυριαρχείς πάνω στον άλλον αυτή η γνώση είναι ένα απέραντο σκοτάδι. Η γνώση αληθινή, είναι να μάθεις ότι ο διπλανός σου είναι η εικόνα του Θεού στη ζωή σου, ότι ο διπλανός σου δεν είναι εχθρός, αλλά είναι ο άγγελος σου, ότι ο άλλος δεν είναι η κόλασή σου, όπως ο απελπισμένος φιλόσοφος της δύσης εφίλοσόφησε, αλλά ο άλλος είναι η ζωή σου, ο άλλος είναι το φως σου, ο άλλος είναι η προοπτική σου, ο άλλος είναι η γέφυρά σου για την ευτυχία, ότι δεν μπορείς να περάσεις την ευτυχία χωρίς να περάσεις από τον διπλανό σου, χωρίς δηλαδή την κοινωνία των προσώπων και την κοινωνία των σχέσεων. Η Γέννηση του Χριστού ανέτειλε αυτό το φως της αληθινής γνώσης, ότι ο Χριστός ήλθε στον κόσμο μονάχα από αγάπη για τον άνθρωπο, από αγάπη και έρωτα για τον άνθρωπο, ήλθε από την απέραντη αγάπη του Θεού για να σώσει τον άνθρωπο «ΐδων ὁ Κτίστης ὄλλύμενον, τὸν ἄνθρωπον χερσίν, ὃν ἐποίησε, κλῖνας οὐρανοῦς κατέρχεται».

Βλέπει ο Θεός τον άνθρωπο να χάνεται, μας βλέπει όλους μας κλεισμένους στον

εαυτό μας, στον εγωισμό μας, στην ατομοκρατία μας, στην αυταρέσκεια μας, εφησυχασμένους, ηττοπαθείς, παρητημένους, μας βλέπει σε αυτή την κατάσταση ο Χριστός και έρχεται να γεννηθεί όχι ως λαμπερός εξουσιαστής, έρχεται να γεννηθεί μέσα στη δική μας φτώχεια, στη δική μας φάτνη. Έρχεται να γεννηθεί μέσα στο δικό μας μαντρί, μαζί με τα άλογα ζώα μαζί με τους ποιμένες και τους βοσκούς, έρχεται να γίνει όχι ένας από μας αλλά κατώτερος από μας, πολύ κατώτερος από μας, έρχεται να γίνει πρόσφυγας και ξένος πολύ πιο ξένος και πιο πρόσφυγας από τους ξενιτεμένους όλου του κόσμου.

Έρχεται να γίνει αδικημένος, να συκοφαντηθεί για να πάρουν παρηγοριά και ελπίδα οι αδικημένοι και οι συκοφαντημένοι αυτού του κόσμου. Έρχεται να γίνει ο ίδιος το εθελόθυτον θύμα, το εκούσιον θύμα, έρχεται να γίνει ο ίδιος ο Αμνός, που θα σφαγιαστεί για τη σωτηρία του κόσμου, ακριβώς για να μάθουμε πραγματικά την αληθινή γνώση που η αληθινή η γνώση είναι η αγάπη, είναι η άνευ όρων και προϋποθέσεων και προκαταλήψεων και σχημάτων αγάπη. Είναι η απροϋπόθετη αγάπη, είναι η αγάπη που συναντά τον άλλον όπως είναι, που τον συναντά στη φάτνη του, που τον συναντά στο μαντρί του, που τον συναντά μέσα στη βρωμιά και μέσα στην ταλαιπωρία της καθημερινότητας και έρχεται να τον προσλάβει, έρχεται να του απλώσει το χέρι «πτερῶσαι ψυχήν, ἄρπάσαι κόσμου καί δοῦναι Θεῷ καί Θεόν ποιῆσαι τόν ἄνθρωπον» διδάσκει ο Γρηγόριος ο Θεολόγος. Αυτό είναι το φως της γνώσεως, που ανέτειλε με τη Γέννηση του Χριστού και αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα και το μεγάλο διακύβευμα για όλους μας που εορτάζουμε Χριστούγεννα.

Κατά πόσο πραγματικά απεγκλωβιστήκαμε από το σκοτάδι και τη σκιά. Κατά πόσο πραγματικά αποτινάξαμε πάνω μας το σκοτάδι του εγωισμού, της ιδιοτέλειας, της εγωπάθειας, του κλεισίματος στον εαυτό μας και κατά πόσο βγήκαμε στο ξέφωτο και στο φως της αλληλεγγύης του διαλόγου, της ισότητας, της αγάπης, της επικοινωνίας, της ενσυναίσθησης, της κατανόησης του ενός με τον άλλον, της καλοσύνης, της επιείκειας, της αποδοχής. Κατά πόσο φύγαμε από τη βία, η οποία κακοποιεί τον άνθρωπο, κακοποιεί τον αδύναμο άνθρωπο, κακοποιεί τη γυναίκα, κακοποιεί το παιδί, κακοποιεί τον εργαζόμενο, τον απασχολούμενο, γιατί δεν είναι εργαζόμενος σήμερα, κακοποιεί τα δικαιώματα των ανθρώπων. Κατά πόσο είμαστε διατεθειμένοι να ξεφύγουμε και να αγωνιστούμε να ξεφύγουμε από όλα αυτά, για να περάσουμε στο φως που ανέτειλε το φως της γνώσης της πραγματικής ότι είμαστε άνθρωποι, είμαστε ίσοι άνθρωποι, είμαστε παιδιά του Θεού, είμαστε άνθρωποι που καλούμεθα να γεννήσουμε το Χριστό και εμείς στη ζωή μας, να δημιουργήσουμε χώρο να γεννηθεί ο Χριστός στις σχέσεις μας και να αλλάξει η ύπαρξή μας.

Αυτά είναι τα Χριστούγεννα. Αυτό σημαίνει Χριστούγεννα στην πράξη. Δεν είναι

απλώς έξαρση της κατανάλωσης, δεν είναι απλώς τέρψη φαγητών, ποτών ή διασκεδάσεων. Δεν είναι απλώς ένας εξωτερικός διάκοσμος στολισμός, αλλά είναι μία πρόταση ζωής και τώρα που τελειώνει η χρονιά και κάνουμε τον απολογισμό μας και οφείλουμε να τον κάνουμε όχι να ασχοληθούμε με το τι έκαναν οι άλλοι όλη τη χρονιά, αλλά το δικό μας απολογισμό, να κάτσουμε να κλείσουμε ταμείο, αλλά και να ανοίξουμε ένα νέο βιβλίο για τη νέα χρονιά, που θα ανατείλει και να δούμε κατά πόσο είμαστε πραγματικά αποφασισμένοι να ξεπεράσουμε ή να αγωνιστούμε έστω λίγο, να κάνουμε ένα μικρό βήμα, να φύγουμε από κάποιες παθογένειες μας, κάποιες μικρότητες μας και να κάνουμε μία νέα αρχή, μία νέα προσπάθεια. Να δούμε τι εκκρεμότητες έχουμε, να δούμε με ποιους ανθρώπους είμαστε πικραμένοι, είμαστε ψυχροί, έχουμε απομονωθεί.

Πώς είναι δυνατόν να μιλάμε, ότι ανέτειλε μέσα μας ο ήλιος. Ο ήλιος θερμαίνει, ο ήλιος γλυκαίνει, ο ήλιος φωτίζει. Πώς είναι δυνατόν να λέμε κάτι τέτοιο και να μη μιλάμε στον αδελφό μας, την αδερφή μας, το φίλο μας για μικρότητες, για απλά πράγματα, για γελοία ενίοτε πράγματα. Πώς είναι δυνατόν να κρατάμε κακίες μέσα μας, να μνησικακούμε, να θυμόμαστε τόσο πολύ έντονα το κακό που μας έκανε ο άλλος και να μην μπορούμε να πάμε ένα βήμα μπροστά, να προχωρήσουμε μπροστά και να δείξουμε και να φανερώσουμε την αρχοντιά. Η αγάπη είναι αρχοντιά. Η αγάπη είναι ανωτερότητα. Η αγάπη είναι υπέρβαση. Η γνώση πραγματική κάνει τον άνθρωπο άρχοντα, τον κάνει να πηγαίνει μπροστά, να μην είναι εγκλωβισμένος σε τίποτα μικρό αλλά αντίθετα να ανοίγει δρόμο και να γίνεται ο ίδιος ήλιος φως «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς».

Αυτό εύχομαι για το τέλος της χρονιάς που κλείνει. Ένα διάλογο γόνιμο, ειλικρινή, με θάρρος, με λεβεντιά, με ντομπροσύνη, με παρρησία, με απολογισμό αλλά με αυτοκριτική και όχι ετεροκριτική. Η ετεροκριτική είναι εύκολη υπόθεση, είναι «ευκολάκι», που λέει η νεολαία, είναι ο εύκολος δρόμος, να κάτσεις στον καναπέ και να ασχολείσαι με τον άλλον, τι έκανε ο ένας, τι έκανε εκείνος, τι έκανε ο άλλος. Το δύσκολο και τον γενναίο είναι να σταθείς ο ίδιος ενώπιον του εαυτού σου, να μετρήσεις τον εαυτό σου, να ζυγιστείς κι να έχεις την δύναμη να πεις: βρέθηκα ελλιπείς αλλά όχι να μείνεις σε μία απαισιόδοξη και μία μελαγχολία, αλλά να προχωρήσεις και να πεις κάνω ένα νέο ξεκίνημα, κάνω μία νέα αρχή, κάνω μία νέα προσπάθεια.

Το 2025 που έρχεται είναι μία νέα ευκαιρία για περισσότερη αγάπη, για περισσότερη καλοσύνη, για περισσότερη στοργή, για περισσότερη ενσυναίσθηση, για περισσότερη ευαισθητοποίηση, για περισσότερο ενδιαφέρον, για περισσότερο

νοιάξιμο, για περισσότερο αγώνα, για περισσότερη προσπάθεια, για περισσότερο φως στη ζωή μου, στη ζωή μας, στη ζωή όλου του κόσμου».

Στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταξύ των πιστών παραβρέθηκαν ο ανεξάρτητος Βουλευτής Φθιώτιδος κ. Ιωάννης Σαρακιώτης, η Δήμαρχος Αμφίκλειας - Ελάτειας κ. Αθανασία Στιβακτή με μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου και εκπρόσωποι συλλόγων και φορέων.

[Περισσότερες φωτογραφίες στο άλμπουμ:](#)

(Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου)